

Satser ere Toldforreiser fremkomne, som maae ansees at staae i et passende Forhold til Statskassens Interesse af Tolden, og i hele Monarchiet ville være erigible, uden formeget at friste til ulovlig Indførsel, ligesom disse Satser ville være tilstrækkelige for den indenlandste Industrie i denne Retning i dens Concurrence med fremmede Varer. Paa heelt uldne overstaarne Varer vil ved Toldnedsættelsen tabes circa 32,000 Rbd., paa andre heelt uldne circa 28,000 Rbd.

Optagelsen af Tøier af Krabsuld under Satsen „groveste uldne Varer“ er kun at anvise disse Varer, der nu mere og mere gaae i Handelen, deres formeentlig rigtige Plads.

Til § 2.

Toldgodtgjørelsen for Udførselen af indenlandst raffinert Sukker foreslaaes nedsat fra 3 Rbd. 62 ¢ til 3 Rbd. pr. 100 Pbd. En Revision af denne Godtgjørelse, efter de foran under Sukker angivne nuværende Fabrikationsforhold, nemlig at 70 Pbd. Candis og Melis, 10 Pbd. Farin og 20 Pbd. Sirup svare til 100 Pbd. Raasukker, giver følgende Beregning:

100 Pbd. Raasukker koster i Told	2 Rbd. 60 ¢.
Naar heri afgaaer Tolden for	
10 Pbd. Farin	25 ¢.
Udførselsgodtgjørelsen for	
20 Pbd. Sirup à 13 Rbd.	
pr. 1000 Pbd.	25 ¢ — 50 ¢

bliver tilbage for 70 Pbd.

Candis og Melis	2 Rbd. 10 ¢.
som giver for 100 Pbd. Can-	
dis og Melis	3 — ¢

Herved er regnet alene efter Tolden af det høist beskattede fremmede Raasukker. Anvendes St. Croix Sukker, der kun svarer 1 Rbd. 64 ¢ pr. 100 Pbd., stiger Fabrikantens Fordeel ved Exporten i Forhold.

Istedetfor med de mindre bestemte Udtryk „Candis og Topsukker“, som kunne misbruges, ere Gjenstandene for Godtgjørelsen bestemtere

angivne som „Candis, Raffinade, Melis og hvid Lumpensukker.“

Til § 3.

Indtil 1ste Januar 1842 var Udførsel af Klude forbudt i Kongeriget. Fra den Tid har Udførselen ifølge Placat af 31te Decbr. 1841 vel været tilladt, men imod en Udførselstold af 2 Rbd. 80 ¢ pr. 100 Pbd. Denne Told har virket som et Forbud. Der er efter Gjennemsnit af de sidste 5 Aar kun oppebaaret 25 Rbd. aarlig i Udførselstold af Klude i Kongeriget, og da der ikke samtidigt er forekommet Udfsmuglingsfager, eller vides af Toldofficerterne at være yttret Frygt derfor, maa det antages, at den factiske Tilstand har været, at der er samlet hvad Klude Fabrikerne forbrugte og ikke videre.

I 1846 forelagde Regjeringen Provindstalslænderne Forslag til en Toldnedsættelse til 1 Rbd. 48 ¢ pr. 100 Pbd. Klude, men dette blev ikke Lov, efterat den jydske og slesvigiske Provindstalslænderforsamling havde erklæret sig imod og den roeskildste for, medens Sagen ikke kom til Forhandling i den hølsteenske Forsamling.

I 1848 havde General-Toldkammer og Commerce-Collegiet igjen optaget Sagen om Nedsættelse af Kludetolden, men den blev ikke ført videre paa Grund af de da indtraadte Forhold.

Under de nævnte Forhandlinger er det utvømmende omdebatteret, om den Tvang paa den private Virksomhed og Statskassens Interesse deraf, som under de berørte Forhold hidtil har hvilet paa Kludesamlingen og Handelen med Klude til Fordeel for de indenlandste Fabriker, fremdeles bør bevares for disse, eller afløses af en Tilstand, hvorved der tages mere Hensyn til samtlige paagsældende Interesser. Saavel Regjeringen som den offentlige Mening har udtalt sig for det Sidste, og til Opnaaelse deraf sigter det foreslagte Udkast.

Den deri foreslaaede Udførselstold af 80 ¢ pr. 100 Pbd. Klude maa derhos endnu siges at give Fabrikerne en ikke uheldig Stilling i den her omspurgte Henseende, i Forbindelse med det virksomme Middel, de have